

COSTACHE OLĂREANU – „PARALLEL CONFESSIONS”**Elena Lazăr, PhD Candidate, ”Petru Maior” University of Tîrgu-Mureş**

Abstract: In the middle of recall, of evocation, Costache Olăreanu feels at home. The pleasure and ease of keeping the facts and those happenings, selected by his wedge, according to the echo which he had in his soul, at that time, they are a source of delight to the heart, a luxury, a grease for the author. Costache Olăreanu find in this confession, communion, a true happiness that apparently you can't miss a moment. Remembering with a joy of the soul, hard to describe, the writer makes the reader to reverberate in the same tone with his soul and bring him through places, time and events experienced. Some things like never before, the perfume of that old town, hidden between the hills, it track him until now, urging it to dreaming, making him relive it all, as would happen now in front of our eyes. The memories are so strong, so useful, making one piece with the present and the future in the past. In these pages of the novel, "Parallel Confessions", the author shall manifest a desire of full freedom, of exit from a system that has shackled his soul, in it intimate fiber, most intimate.

Keywords : confession, time, freedom, self portrait, autobiografism.

Costache Olăreanu este un scriitor de prestigiu ce a creat în special proză scurtă și romane. Cunoscut sub numele de „Școala de la Tîrgoviște”, alături de Radu Petrescu și Mircea Horia Simionescu „revoluționează” proza românească postbelică, făcând postmodernism avant la lettre, încă din adolescența lor literară, în anii 1940, apoi construind primele opere importante ale curentului în anii 1950-1960, publicate abia după 1968.¹

Primul roman „Confesiuni paralele”, se compune prin adăugarea unor instantanee dintr-o autobiografie comentată. Meandrele digresiunilor răspund spiritului inventiv, se abat de la calea dreaptă dintr-o tiranică voință a naratorului de a-și înfățișa detaliat propria viață, nemulțumit de o autobiografie pe care și-o făcuse în cinci pagini, o însoțește de mărturisiri paralele mai puțin abstracte și oficiale.²

În plinul amintirii, al evocării, Costache Olăreanu, se simte la el acasă. „Jocul” cu verbul nu-i deloc străin, un exercițiu al minții și al inimii. Plăcerea și ușurința rememorării faptelor și întâmplărilor, selectate de pana sa, în funcție de ecoul pe care l-au avut în sufletul său, la momentul respectiv, sunt un prilej de desfătare a inimii, un lux, un balsam pentru autor.

Costache Olăreanu află în această spovedanie, împărtășanie, o adevărată fericire de care, pare, că nu se poate lipsi nici o clipă. Rememorând cu o bucurie a sufletului, greu de descris, scriitorul îl face pe cititor să reverbereze, în același ton cu sufletul său aducându-l după el prin locurile, timpul și întâmplările trăite odinioară și care, din păcate, nu mai sunt, trezindu-i nostalgii.

Ceva din neasemuitul, din parfumul aceluia târg moldav, pitit între dealuri, îl urmărește și acum, îndemnându-l la reverie, făcându-l să retrăiască totul, ca și cum s-ar întâmpla acum, sub ochii noștri.

Atât de puternice, trebuitoare îi sunt amintirile, făcând corp comun cu prezentul și cu viitorul în trecut.

¹ . Ion Bogdan Lefter „Primii postmoderni: Școala de la Tîrgoviște”, Editura: Paralela 45, Pitești, 2003, p. 175

² . Zăciu Mircea, Marian Papahagi și Aurel Sasu „Dicționarul esențial al scriitorilor români”, Editura: Albatros București, 2000, p. 591

Ca și în anii inocenți ai copilăriei și „parțial” ai adolescenței când, constrângerii și rigorii ei, preferă libertatea spiritului și fantezia gândului, iar acum, prin acest lux al său (întoarcerea în timp cu toate ale lui), Costache Olăreanu își manifestă dorința de libertate plenară, de descătușare dintr-un sistem care i-a înregimentat ființa, în fibra ei intimă, cea mai intimă.

„Cel mai mult lucram cu degetele mâinii stângi. Cu ajutorul lor scriam sunetele în aer, le urcam sau le coboram, detaliam nuanțe, împărtășindu-le grupurilor de instrumentiste, opream la timp talgerele ca să nu producă prea mult zgomot, pe fagoți îi ajutam să iasă din anonimat, făceam loc piculinei. Mâna dreaptă dezlanțuia furtunile, dar și trăgea o cortină grea când se încheia câte o mișcare”.

Cum să nu reverberezi, la o asemenea rememorare care trăda o sensibilitate, care nu mai ținea oricum de sex.

„La uvertura «Egmont» înnebuneam. Atât de mult îmi plăcea bucata asta, încât zguduia casa. Pe scaune stăteau violoniștii, vioara a doua o puneam la fereastră ... pe pat se tăvăleau clarinetiștii, fagotiștii și cornii englezi, timpanistul cânta sus pe sobă (nu-i găseam un loc mai bun), iar harpetistele, revoltate, stăteau în dulapul cu rufe.”³

Peste ani, reeditându-și romanul, C. Olăreanu face o mărturisire, pe cât de surprinzătoare (dată fiind diversitatea de opinii legate de această operă de tinerețe), pe atât de lămuritoare : „Pot să spun că primul meu roman, *Confesiuni paralele*, cuprinde purul adevăr. Cu excepția lui Radu (Petrescu) și a lui Mircea(Horia Simionescu), care îmi cunoșteau întreaga viață, nimeni nu și-a închipuit că întâmplările descrise în carte sunt absolut reale, că n-am imaginat nimic.”

Cu această mărturisire, autorul spulberă orice îndoială cu privire la latura dominantă a romanului său, veridicitate sau pură ficțiune.

Chiar dacă întâmplările prezentate sunt reale, ele suferă modificări prin lumina pe care o aruncă scriitorul asupra lor (trecute prin filtrul amintirii) ca și prin unghiul și momentul în care sunt evocate. Împrejurările în care, nu de puține ori, cad umbre și nu lumini asupra lucrurilor, lăsându-l pe cititor, ușor în ceață, tocmai pentru că scriitorului par să nu-i fie clare până la capăt, în dorința sa de a-și elucida mistere, fie cât de târziu, de a-și afla propria identitate, mecanismul interior, resorturile intime care generau o stare sau alta.

Chiar dacă veridicul suferă alterări, interferând adeseori cu ficțiunea, raportarea la real, întoarcerea în timp la evenimente sau stări care i-au marcat existența, rămâne o constantă a epicii lui Costache Olăreanu.

Fiind și o operă de tinerețe, contactul cu realitatea, ca sursă, este foarte puternic, proiecția în imaginar fiind fragilă, abia la început, stilistic vorbind.

Este eul vibrând, nedetașat de evenimente sub imperiul lucidității, al intelectualismului rafinat, deși în toate există un început. Își face loc ironia, incipient, intuitiv, ca armă a unui scriitor în formare.

Ce e indubitabil, de netăgăduit, rămânând iarăși ca o constantă a creației sale, este dorința de a evoca, ori de câte ori i se ivește prilejul, nevoia confesării.

³ . Costache Olăreanu „Frica”. Editura Paralela 45, Pitești, 2002, p.52

Parțial, se regăsește în el, darul moldoveanului , ușor introvertit, al târgovețului de a-și spune păsul. Poate sta și asta la baza oralității stilului lui Olăreanu care, nu întâmplător a fost numit de către unii un „alt Creangă”, al timpurilor și meleagurilor noastre.⁴

Flerul lui ține de o anume realitate, specific moldavă, de aici apropierea de marele povestitor, păstrând proporțiile, bineînțeles.

Cine nu cunoaște meleagurile hușene, unde scriitorul și-a petrecut primii ani de viață („zilele mele cele mai fericite, pe care nu aveam să le mai întâlnesc niciodată”), nu va putea sesiza cât e adevăr și cât adăugire în portretele și faptele immortalizate în paginile sale.

Numai un om al locurilor, dacă se poate unul avizat în ale scrisului poate despărți cu acuratețe realul de închipuire, aceasta din urmă văzută ca o latură complementară, necesară, întregitoare a demersului scriitoricesc, narativ, prin excelență.

Scriitorul este afiliat Școlii de la Tîrgoviște prin liniile directe care îi unesc pe cei trei unanim recunoscuți, dar se și detașează prin unicitatea și originalitatea sa , care fac din Costache Olăreanu un creator în sine independent, el și romanul său, inconfundabil totuși

Dacă e să-l comparăm, fugăr, cu un alt scriitor hușean, Gheorghe Chiper, autorul lucrării „Tîrgul trăsniților”, apare, încă de la primele pagini, originalitatea fiecăruia dintre ei.

Dacă Ghe. Chiper se apropie cu duioșie și nostalgie nedisimulată, vie, de locurile pitorești ale copilăriei sale, văzând în „trăsniții” evocați, niste figuri luminoase, tratând cu umor și condescendență până și personajele cenușii ale Hușilor, viziunea și părerea despre concitadini a autorului „Confesiunilor”, este cu totul alta, pornind de la tănuirea, nedevoalarea numelui localității în care prozatorul se naște (doar R. Este numele orașului) și până la optica, percepția dură, până la respingere., a locuitorilor acestui târg, care la Olăreanu sunt considerați în majoritatea lor bețivi, în timp ce celălalt autor dintr-un sentiment exprimat de simpatie (până la identificare!) îi numește, îngăduitor „băutori” iar nu bețivi, ținutul fiind unul, preponderent, viticol, latura aceasta a hușenilor, de oameni veseli, „bine dispuși” (astfel, oameni de ispravă!) s-ar explica oarecum.

„Dar ...când oamenii care au trăit și care mai trăiesc într-acolo, au inimă primitoare și sufletul înțelegător pentru toți și toate câte de Dumnezeu au fost lăsate sub soare, cum să nu te îndrăgostești de ce-a fost și de ce este...”

Casele gospodărești de pe străzile întortochiate, cu grădinițele lor, din care trandafirii suie cerdacul până la ferestre spre a-și cădelnița parfumul...adăpostesc suflete blajine, cu temeri de Dumnezeu și încredere în viață...”⁵

Niște „trăsniți – în sensul plăcut al cuvântului, niște oameni altfel decât oamenii din alte centre ale țării...

- Îți mai aduci aminte ,prietene, de săptămânile petrecute la noi în târg?...
- De târgul cu „trăsniții” și vinurile lui, cum să nu-mi aduc aminte? Ba încă, totdeauna îmi fac o vină că nu m-am dus mai des în târgul vieții neprefăcute.”(Ghe. Chiper).

Iată acum și percepția lui Costache Olăreanu despre același târg, atât de iubit de autorul prozei „Tîrgul trăsniților”, care este când asemănătoare, când complet diferită de a

⁴ . Ion Rotaru. „O istorie a literaturii române de la origini până în prezent”. Editura: Dacoromana, București, 2009, p.277

⁵ . Ghe. Chiper „Tîrgul trăsniților”, Editura: Cartea Moldovei- Ath. Gheorghiu,, Iași, 1943, pag, 8

concitadinului său, în funcție de amprenta lăsată de timp pe sufletul său, ca și de aspectele pe care naratorul vrea să le reliefeze cu pana sa acidă ori, măcar, ironică:

„Să încep chiar cu nașterea mea, care... s-a petrecut în 26 iunie 1928, în orașul R. , un oraș de șapte mii de suflete, cu case modeste și străzi întortochiate, cu o vegetație năbădăioasă, pătrunzând până și sub paturile oamenilor... cu dealuri mari și voinice înconjurând orașul din trei părți- poate lucrul cel mai frumos al acestei așezări- în fine, cu o viață tihnită, rareori străpunsă de cuțitul vreunui eveniment.

Toate lucrurile astea vi le spun nu pentru a fi , Doamne ferește!, pitoresc, ci doar pentru a vă atrage atenția asupra laturilor contradictorii ale sufletului provincial: pe de o parte, blândețe, aer supus și un fel de amânare a neplăcutului, ilustrat cel mai bine de expresia foarte mult folosită de concetățenii mei: «Ei, lasă, nu-i nimic!», și pe de altă parte o sălbăticie, o violență a purtării și a vorbelor, ca o supapă la repetatele și închisele în ei , necazuri...

Dacă nu m-aș mai fi întors acasă? Dacă aș fi continuat să merg cu nasul în blana parfumată, oricând și oriunde?...

Orașul natal! Ce era orașul natal spre care mă întorceam? Câteva clădiri mai arătoase, în rest, case povârnite cu geamuri mici, mirosind a lut și a lemn vechi, curți insalubre și străzi desfundate, cu noroaie eterne. Cu o lume mărunță, de orașeni nici măcar foarte ambițioși, clevetind toată ziua, iar spre seară retrăgându-se cu toții în odăile lor cu perne multe și copii mulți, și lăsând străzile câinilor și bețivilor...⁶

În acest oraș m-am născut, un oraș cu niște oameni mărunți dedați la plăcerea vinului și a mâncării... un oraș cu oameni care cad în gropi înaintea mortului, unde nici măcar nu te poți sinucide pentru că nu are clădiri înalte, ape adânci sau automobile”.

Nostalgicul Olăreanu pare să privească înapoi prin prisma experiențelor sale sufletești, a dezamăgirilor sale, nu puține, care îi rămân pe retină timp îndelungat și care îi impun, din păcate tonul amintirii. „Tărâmul” amintirilor, de care nu se poate desprinde (indiferent de vârstă!), este unul tipic provincial, născând în egală măsură și genii și monștri.

De aici starea hilară a personajului, un ins cu o identitate neregăsită, într-o goană continuă de a explora propriile hățișuri, mergând până la cea mai fragedă vârstă, clipe mustind, latent, de amintiri pline de umbre și lumini:

„-Renunț să te întreb de ce într-o scrisoare spuneai una și acum aflu cu totul altceva.

- Pentru că nu sunt sigur dacă acest personaj a existat sau nu...O fi existat și vreun nea Jenică, sunt sigur că a existat, dar atât de amestecat cu alte chipuri, siluete și vorbe încât cu greu pot să-l identific. Minte mea este plină de fragmente ce se alătură, de multe ori absurd, după o gramatică ce-mi aparține. Imaginea dominantă însă rămâne, pentru mine, cea a unei umanități strivite și stricate. Văzând lucrurile direct, eu nu păstrez despre acea perioadă decât o amintire acră și urâtă, plină de insanități. Dar nu mai puțin dacă întorc un buton, să-i zicem, al pitorescului, atunci lucrurile apar altfel. Nea Jenică devine un bătrân sfătos..., iar colegul care a zis despre mine la sedință că citesc literatură pornografică, un ins plin de haz.⁷

Personajul, iar în spatele lui autorul, însuși, admite a se fi contaminat de o anume mentalitate a târgului de provincie, fapt din care cauză se poate vorbi și de o oarecare relativitate a „unor fapte care, deși foarte concret delimitate , au avut pe plan mental niște

⁶ . Costache Olăreanu, op. cit. , p. 110

⁷ . Idem, p. 104

„continuări”, ce nu mai au nici o legătură cu realitatea...Puși, apoi să istorisim întâmplarea unei alte persoane includem , aproape fără să ne dăm seama și cuvintele pe care adversarul nostru nu le-a auzit (rostite „după un timp și în absența adversarului, replică crudă și oarecum definitivă”). Este dacă vreți, un fel de compensație și, în același timp, mica noastră istorie adnotată și adăugită, câteodată, foarte mult adăugită”.

Impactul raportului ficțiune-real este , după părerea mea un fals impact, importantă fiind opera în sine, produsul artistic final, un roman a cărui textură cuprinde ingrediente dintre cele mai diverse și mai rafinate, în susținerea demersului epic.

Deși cartea se constituie din felii de viață disparate, fără o ordine anume (totul fiind o pendulare între prezent și trecut), în final, toate aceste episoade iau forma unui tot unitar care se numește C. Olăreanu, vorbind cititorului, prin intermediul personajului său, despre o existență tumultuoasă, învolburată, nu lipsită de pitoresc (comică, chiar!) dar și de neprevăzut, până la dramatism, estompat, însă, de atitudinea sa diplomată, structural precaută.

Autorul se arată de-a dreptul sedus de propria narațiune, fiecare episod duce inevitabil la altele, pofta și plăcerea relatării nu pot fi anihilate.⁸

Falsele autobiografii sunt subterfugii ale personajului și, implicit ale autorului, dictate de momente limită din viața scriitorului care i-au deviat adesea parcursul, clipe despre care autorul, prin personajul său, își amintește cu multă, multă amărăciune, abia stăpânită:

„Sunt flămând și slăbit, tovarăși! Masa la cantină e mai mult decât mizerabilă, iar de dormit dorm într-un salon de douăzeci și două de paturi înghesuite, în care n-ai nici cum să te miști, nici cum să te odihnești. Aerul este imposibil... Ce citesc?... Citesc pe Platon și Aristotel, pe Descartes și Călinescu, îi țin sub pernă pe Blaga și Arghezi, în tramvai îl deschid pe Dante. Mi s-a spus în atâtea rânduri că nu citesc cărțile de școală... Ce păcat am săvârșit? Că am eșuat-o de la început , sistematic, fără îngâmfare, dar și fără ezitări?

Cuvintele dumneavoastră, dragi tovarăși, cuvinte care mă ard la inimă și mă fac să stau în bancă fără respirație și alb la față, sunt niște blocuri de piatră prăvălite peste ceea ce am încercat să fiu, cu disperare.

De aceea vă cer înțelegere, cât de puțină. Nu vedeți că eu, eu fără Mărioara asta a mea sunt lipsit de apărare?...

Închei dară scurta mea luare de cuvânt , desigur fără a fi epuizat toate problemele, strigând cu disperare (vă rog să nu aplaudați!): Ah, ce mult o iubesc pe Mărioara!”

Ironie sau nu, strigătul acesta trădează suferința (întâlnită, de altfel și în alte pagini) unui Adam expulzat din Rai, dintr-o viață tihnită(cu bune și cu rele) cu care nu se va mai întâlni ulterior, oricâte alte satisfacții i-ar oferi aceasta.

De unde, creațiile sale, mai toate cu reveniri în trecut, apoi revenirile, la propriu, din timp în timp, pe meleagurile unde a văzut lumina zilei:

C. Olăreanu nu face în cărțile sale altceva decât să-și rescrie continuu biografia.⁹

Și lucrurile! Cât de reale îi sunt lucrurile care îl leagă strâns. Acum, aici! N-a scris el o carte intitulată chiar așa: „Lucrurile care ne leagă?” va scrie C. Olăreanu într-o pagină din „Ficțiune și infanterie”, mai târziu.

⁸ . Mircea Dragolea „În exercițiul ficțiunii : eseuri despre Școala de la Tîrgoviște”. Editura: Dacia, Cluj-Napoca, 1992, p.151

⁹ Ion Bogdan Lefter, op. cit., p.174

„O sută de file în care încercase să comprime toate senzațiile avute de-a lungul anilor, de la firele de iarbă ce-i gădilau tălpile în copilărie până la palmele umplute de sânii fetelor îmbrățișate. Dar numai senzații, nu idei și sentimente, la astea se pricepe orcine. Un milion de senzații, de nuanțe olfactive, gustative, vizuale sau auditive, în valuri neîntrerupte, umflându-i pielea, ochii, mâinile, genunchii de microorganisme, ca după scufundarea într-un lac.

Să le porți cu tine și să le simți permanent, așa cum o plantă foarte sensibilă își simte în orice moment cea mai îndepărtată frunză... Un fel de carte de telefon a senzațiilor. Un simplu apel și cea căutată zbârne în ureche sau pe braț...

...ce carte! O rupsesse în mii de bucăți... Totuși o scrisese cu o pornire dementială. Un fel de război al lui cu elementele, cu acei atomi ai existenței, invizibil, plouând asupra sa cu tone de amănunte, pe care alții le uită, dar el, nu le poate uita. Și cum ar fi putut uita grămezile de lucruri, mici și disparate, care i-au călit ochii, brațele, nasul, urechile, pielea, făcându-i-le apte pentru „ideile” de mai târziu?

Așadar scriitorul așterne gânduri cu toată ființa lui, cu toți porii. Nu întâmplător realitatea îi este mai dragă decât orice improvizație(oricât de rafinată și la locul ei, pusă). Îl leagă, face parte din el, cordon ombilical, de unde și nevoia de a lămuri lucrurile în romanul reeditat, „Frica”, unde, repet, subliniază că faptele narate sunt reale, fără vreo altă intervenție a scriitorului.

Înseamnă că ceea ce pare a fi „adăugat” ține de scriitorul, de construcția în pagină, ori de ansamblul romanului, făcând acțiunea mai complexă, îmbrăcând realitatea nudă, dând unitate conținutului, incitând la lectură, fiindcă C. Olăreanu rămâne un povestitor fermecător, întreținând interesul cititorului prin prospețimea trăirii(a retrăirii mai bine-zis!), spirit sclipitor, ironie și rafinament, toate dublate de o anume discreție, sfială în fața a tot, rareori răbufnind în invective.

Fire singuratică și rebelă, un neajustat la „imperativele” școlii sau ale vremii, încă de pe acum, din anii adolescenței, face saltul spre o lume imaginară, „paralela” cu cea trăită, compensatorie și complementară. Mai întâi se cufundă în lumea cărților pe care personajul le devorează, abandonând, cu ușurință bibliografia impusă la școală pentru care nu simțea nici o atracție, neconsiderând-o utilă, nici pentru suflet, cu atât mai puțin pentru spiritul său.

Este, poate, prima cărămidă pe care personajul romanului, T. o pune la temelia devenirii sale. Au urmat apoi, alte și alte „refugii” din care femeile nu lipsesc, ba dimpotrivă, ocupă un loc privilegiat în viața sa, deși, unele dintre ele, dacă nu i-au complicat existența, nici nu i-au simplificat-o.

Prozatorul din spatele personajului își asumă, însă, cu stoicism, finețe și umor întreg „bagajul” cu care a navigat, curajos pe valurile învolburate ale existenței sale modificându-și din „joc” sau necesitate, după caz, propria autobiografie, „timpurile” trăite având și ele un rol hotărâtor în aceste fluctuații ale personajului său.

În „Istoria Literaturii Române- de azi pe mâine”, Marian Popa susține că naratorul Domnul T. poate fi o replică la Doamna T. dintr-un roman camilpetrescian, care concepe niște istorii fără relații între ele și fără a determina schema relativ romanească.¹⁰

¹⁰ Marian Popa „Istoria literaturii române- de azi pe mâine”. Editura: Fundația Luceafărul, București, 2001, p.987

Scriitorul lasă, nu odată, perdeaua peste momente care-i înnegurează amintirile, adumbrindu-i privirea, dorind să le păstreze numai pentru sine. Aici intervine, discret și cerebral, ironia prin intermediul căreia prozatorul ocolește sau amână confesiunea, devoalarea totală.

Scriitorul nu se descoperă complet în fața cititorului, ci lasă o undă de mister, de „supoziție”, cum o numește el, generatoare de mister, îndoială și întrebării pe marginea personajului. Nu întâmplător apare disputa aceasta de opinii, cât e real și cât ficțiune în opera lui C. Olăreanu, care, încă, generează discuții. Olăreanu însuși menține uneori o anume stare de ilaritate și ambiguu, nelimpezire oricum în momente când chiar vrea să precizeze un lucru:

„-Vrei în acest fel să justifici...

- Micile noastre neadevăruri biografice...
- Și ce înseamnă la urma urmelor, toate astea?
- Că ar trebui s-o iau de la capăt și să vă povestesc viața mea căutând, bineînțeles, să despart amănuntul real de cel adăugat de mine, inventat. Desigur e doar o supoziție.”¹¹

Împătimit de arta evocării, a rememorării, C. Olăreanu te duce cu el, procedând prin multiplicare, poveste din poveste, romanul său devenind asemenea unui bulgăre de zăpadă care tot crește, crește, stârnind interes. Sufletul personajului este în permanent neastâmpăr existențial dorind să se descătușeze, să dezlege, să-și pună întrebări, adesea retorice, să caute, să afle.

Este un fel de a spune la Olăreanu: „s-a încheiat romanul” pentru că senzația e alta, că povestea continuă, se poate prelungi la nesfârșit, autorul fiind genul omului care-și lasă rest de tramvai, scoțând când nu te aștepți câte un as din mânecă cu care să-și surprindă cititorul. Dacă filonul de rezervă a secăt, închipuie un altul, la fel de verosimil și fascinant, după nevoie.

E greu de depistat, din acest punct de vedere, unde încetează veridicul și unde începe fantezia, nemaivorbind de faptul că, adesea ele se întrepătrund, dând paginii, culoare în plus și sens.

În semn de omagiu, pentru că nu a lăsat să piară fiorul iubirii în tumultul vieții, odată cu trecerea necruțătoare, ireversibilă a Timpului, poeta hușeană Aura Dan îi dedică scriitorului, acest poem emblematic.

„Confesiuni paralele”

lui C. Olăreanu

Șoptesc, poemele, din închisori:

„Cum strânge, cerul, uneori!”

Șoptesc, poemele, din Infinit:

„Cât te-am iubit! Cât te-am iubit!”

Șoptesc de printre nouri, stele:

¹¹ Costache Olăreanu, op. cit., p.105

„Albastre-s dorurile mele!...”
Șoptesc tăcerile-n fâneți:
„Ce trist e ceru-n dimineți!”

Timizi, doi tineri, își șoptesc
De patime, fiori, trezesc.
Pe boltă, Luna, blând, veghează
Iubirile care durează.

Bibliografie

- Chiper, Ghe. (1943) *Tîrgul trăsniților*. Iași, Editura: Cartea Moldovei- Ath. Gheorghiu
- Dragolea, Mihai. (1992). *În exercițiul ficțiunii : eseuri despre școala de la Tîrgoviște*. Cluj-Napoca: Editura Dacia.
- Lefter, Ion Bogdan. (2003). *Primii postmoderni: Școala de la Tîrgoviște*. Pitești: Editura Paralela 45.
- Olăreanu, Costache. (2002). *Frica*. Pitești: Editura Paralela 45.
- Popa, Marian. (2001). *Istoria literaturii române- de azi pe mâine*. București: Editura Fundația Luceafărul.
- Rotaru, Ion. (2009). *O istorie a literaturii române de la origini până în prezent*. București: Editura Dacoromana.
- Zaciu Mircea, Marian Papahagi și Aurel Sasu. (2000). *Dicționarul esențial al scriitorilor români*. București: Editura Albatros.